

A krisztusi elvek primátusa a Bibliában

A Biblia Isten által ajándékozott szellemi kincs, mely a bűnös ember felemelésére és üdvösségre vezetéséhez adatott. Az ószövetség könyvein keresztül az evangéliumokon át a jelenések könyvéig végig kísérhetjük az isteni vezetést az emberi történelemben, míg eljutunk a Szeretet Istenének kinyilatkoztatásáig és az üdvösségre vezető út bemutatásáig. **Csúcspontját, sarkalatos mondanivalóját az evangéliumokban találhatjuk meg, melyekben – Jézus hatalmas tanításai nyomán - összefoglalva megtaláljuk az isteni szeretet kinyilatkoztatását, a szeretet, megbocsátás és üdvösség tanát.**

Az evangéliumok teljesen egyértelmű, konkrét tanításokon keresztül bemutatott isteni elvek és útmutatók az életről, örök élet elnyeréséről és a helyes földi életvezetésről. Világító fáklyák, melyek fényében az ószövetségi és újszövetségi könyvek értelmezhetők, elkerülendő a tévedést a konkrét szövegek értelmezésében. Ez különösen fontos, mert a sok felekezetre szakadozott kereszténység éppen a szövegértelmezés csapdájába kerülve jutott a legkülönbözőbb - sokszor egymásnak ellentmondó - hitvallásra, mint az általa egyedül igaznak vélt Biblia-olvasatra.

Az evangélium alapelveivel való ütközés már a kereszténység kezdetén működő egyházatyák tanaiban megjelent, sőt magában az újszövetségi iratokban is (apostolok cselekedetei, apostoli levelek), amin nem lehet csodálkozni, hiszen még a tanítványok is, akik Jézus mellett éltek, értetlenségük miatt gyakran részesültek feddésben. Az újszövetségi könyvek hatalmas szellemi kincsek hordozói, de a Szentlélek - a Mester távozását követő - kiáradása nem jelentette automatikusan a tévedhetetlenséget sem az ősegyházban, sem a későbbi egyházban (gondoljunk csak Péter és Pál konfliktusára).

A tanítvány nem előbbre való a mesterénél, a hitelesség zsinórmértéke az evangéliumokban van lefektetve, mely alapján könnyen fel lehet ismerni az evangéliumi elvekkel nem egyező, - zömmel az író egyéni stílusából és pedagógiai módszeréből fakadó – tanításokat, megállapításokat.

Az evangéliumi szemléleti tisztasággal tanulmányozva a Bibliát valószínűleg elkerülhető lett volna a felekezeti tanok sokfélesége és ellentmondásossága, valamint azonossága a tévedésekben.

Két konkrét példa az elvek ütközésére:

1./ Ananiás és Szafira esete (Apcsel 5.1-11.)

Míg Jézus a bűnösökhöz jött, velük barátkozott, gyógyította és nevelte őket (mondván: nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek) megmutatta nekik a helyes utat és a megbocsátás isteni ajándékát, addig itt valami egész mást olvashatunk.

Egy a gyülekezethez csatlakozni kívánó házaspár eladta földjeit, de – gyalgó emberi bizonytalanságukban biztonságra törekedve – megtartották az árának felét, és csak felét tették az apostolok lába elé, és ráadásul még füllentettek is. Péter a Szeretet Mesterének tanítványa először Ananiást leplezte le, majd dörgedelmes ítélethozóként keményen megróta. Olyannyira, hogy az összeesett és meghalt. Majd Krisztus helytartója a 3 óra múlva gyanútlanul megérkező asszonynak is feltette a kérdést a föld árára vonatkozóan, holott már mindent tudott. És a szerencsétlen asszony - nem tudva, hogy csapdát állítottak neki - szintén füllentésre vetemedett. Ezért aztán keményen meg is lakolt: azonnal meghalt ő is.

Visszajutottunk az ószövetség kemény bosszúálló istenéhez, vagy még annál is rosszabbhoz, esetleg - mihez tartás végett - az új egyház víziójához (?), aki a bűnöst nem gyógyítja, nem átneveli, hanem egyenesen megöli!? Több mint különös, hogy ez a kemény megtorlás éppen egy – súlyosnak nem is mondható - anyagi természetű vétket sújt. Péter "indoklása"¹, miszerint „... *nem embernek, hanem Istennek hazudtál* ..”, mintegy előre vetíti az inkvizíció „igazságszolgáltatása” által máglyára küldött áldozata előtt kereszttel hadonászó könyörtelen ítélkező egyház képét. Hát lehetséges ez? Nem, ez egyszerűen lehetetlen, nyilvánvalóan képtelenség. Durva ellentmondásban áll az evangéliumokkal. Feltehetően a későbbi egyházi anyagi nyereszkeskedést megalapozandó betoldással találkozunk itt. A Bibliában.

¹ Istenre való hivatkozás súlyosan hamis, hiszen az evangéliumokban a „legyetek tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok” jézusi tanács gyakorlati követelményei között az ellenség szeretete, rosszat jóval való viszonzás és a megbocsátás is szerepel.

2./ A tradicionális kereszténység egész megváltási tana Pál tanításaira épül.

Jézus élete és tanítása bizonyos értelemben mellőzve lett. Pál szerint Jézus feladatát a golgotai keresztfán teljesítette be. A lángoló lelkű apostol nyilván nem ismerhette az evangéliumokban meghirdetett szerető és megbocsátó Istent, hanem – farizeusi neveltetéséből adódóan – az ószövetség véres áldozatot követelő Istenét, **akinek rettenetes haragjától kizárólag Jézus vére és halála válthat meg, mivel a törvény szerint vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.** Pedagógiai okokból pedig kénytelen volt a zsidó áldozatszemplélet szerinti egyensúly² megteremtése érdekében Jézust isteni rangra emelni, hogy vérenek az egész emberiségre kiterjesztett büntőlő ereje kellő alátámasztást nyerjen.

Ez a tanítás gyökeresen eltér az evangéliumokban kinyilatkoztatott Istentől, és súlyos ellentmondásokat hívott életre: Az Atya örök, mindig ugyanaz. Nem lehet egyszerre **könyörtelen és vérszomjas**, akinek rettenetes haragját³ csak az ártatlan istenfíúfi vérről lehet kiengeztetni, ugyanakkor **végtelenül szerető**, aki egyszülött fiát adja érettünk, hogy egy bűncselekmény keretében megöljük. Nem feláldozzuk hódolatunk jeléül, hanem gonosz indíttatásból - koholt vádak alapján - fondorlatos módon meggyilkoljuk, egy visszataszítóan aljas koncepció per ítélete alapján. Büntetés helyett a gaztett jutalmaként elnyerjük a megváltást⁴. Ép értelemmel ez a kettő nem fér össze, az igazság címén sem, hiszen Ő mondta ki, hogy aki vétkezik, annak kell meghalnia.

Az emberáldozat a pogány vallások barbár kísérő jelensége volt, a Szeretet Istene ilyen szörnyűséget soha nem várhatott el vallási szertartás keretében, bűncselekmény keretében pedig végképpen nem. **Üdvtervének végrehajtásához nincs szüksége hamis tanúkra, árulókra, korrupt igazságszolgáltatásra, megtevesztett csorda szellemű tömegre és hazug gyilkosokra.**

Az Úr eljövételének egyedüli célja a világosság kiárasztása volt, mely világosság hatására a bűnös emberi lélek törvényessé formálódik, megváltatva a bűn és szenvedés fogságából. A Mennyei Atya és Jézus tudta, hogy a bűn heves ellenállása következtében tanítói küldetése kínhalállal fog végződni, mégis az emberiség iránti szeretetből vállalta e súlyos küldetést. A gonosz és vérszomjas ember számára csak vérről megpecsételt tan lehetett erőteljes ébresztő hatású, a kínhalált követő feltámadás pedig elemi erővel zúzta szét a kételkedés falát. **Jézus kereszthalála nem az Atyának bemutatott engesztelő áldozat, hanem az emberért meghozott szeretetáldozat volt.**

De Pál az ószövetségi látásmódjával csak helyettesítő véres áldozatként tudta összekapcsolni Jézus kínhalálát az isteni igazsággal, hiszen nem ismerhette az evangéliumokat. Elhivatott misszionáriusként hatalmas munkát végzett, felbecsülhetetlen értékek találhatók tanításaiban valamint áldozatos gyülekezetépítő munkájában. **Jézus kereszthalálát képekben bemutató ószövetségi próféciák teljes félreértését jelenti, hogy mindezt Isten rendelte el saját rettenetes haragjának lecsillapítására.** Az eleve elrendelés (tév-) tana az isteni előretudást elrendeléssé minősíti, ezáltal - szándéka ellenére - a gyilkosság tilalmát („ne ölj!”) törvénybe foglaló Istent nevezi meg saját fia meggyilkolása értelmi szerzőjének⁵.

A hittanokat szövegező későbbi egyházatyáknak azonban kötelessége lett volna az evangéliumi szemléleti tisztaság alkalmazása.

Ezek a példák nem a Biblia avatatlan bírálatára vonatkoznak, hanem annak illusztrálására, hogy a szent iratok nem feltétlenül evangélium konformak. De nem is kell, hogy azok legyenek, hiszen az isteni didaktika végig követhető bennük: a törvény és bosszúállás Istenétől a szerető Mennyei Atyáig. Térben-időben eltérő személyiségek írták, ihletettségekhez nem férhet kétség. Ám ez nem jelenti azt, hogy ne viselnék koruk, vallási kultúrájuk lenyomatait is.

Viszont a Bibliára építő kereszténységnek a Világ Világossága kell, hogy legyen a zsinórmértéke, hiszen előtte áll az üdvtörténet isteni ajándéka és a büntőlő való szabadulás módja.

² Ezidőben ugyanis a földet tekintették a világegyetem központjának, rajta az embert Isten legfontosabb teremtményének. Hatalmas jelentőségénél fogva csak Isten „halála” jelenthetett megfelelő „válságdíjat”.

³ Rádásul – éppen az evangéliumok alapján – az isteni harag nem is létezik.

⁴ Pedig a gyilkos szövegezők példázatában (Lk.20.10-16) egész mást olvashatunk

⁵ Ilyen istenkáromló tévedésre vezet a tekintélyelvű írástudásra épített vak hit.

A Biblia nem „csupán” szent iratok gyűjteménye, melyek bármelyikéből szabadon kiragadva idézhetünk tanaink legitimációjához, hanem hatalmas isteni tanítások és elvek jól felépített rendszere, mely elvek az evangéliumokban nyertek teljes és végleges megvilágítást. Minden szövegértelmezésnek, hitvallásnak tehát az evangéliumi egyszerűség és világosság fényében kell megmérettetnie, hiszen Jézus mutatja be a maga igaz valóságában a Szeretet Istenét, az üdvösség elnyerésének útját, a keresztény eszmét, mely üzenetében így foglalható össze:

Én vagyok az út, az igazság és az élet

2014-06-02